

Η ΚΙΒΩΤΟΣ

Τὴν ὥρα αὐτὴ τῆ ζηλεμένη
τοῦ πειὸ μεγάλου ἔρωτός μας
κατακλυσμὸς θέλω νὰ γένη,
κ' ἡ κάμαρά σου κιβωτός μας.

Ὁ οὐρανὸς νὰ συννεφιάσῃ
σὲ μιὰν ἀχώριστη μὰυρίλα,
κι' ἀπὸ τοὺς κάμπους κι' ἀπ' τὰ δάση
νὰ πέσουν τ' ἄνθη καὶ τὰ φύλλα.

Ἄνεμοστρόβιλοι νὰ πνίγουν
στοιχειὰ μικρά, στοιχειὰ μεγάλα,
τὰ ζῶα τ' ἄγρια νὰ φύγουν,
νεκρὰ νὰ πέσουν ὅλα τᾶλλα.

Ὁ οὐρανὸς μὲ μιᾶς ν' ἀνοίξῃ,
τὰ νέφη νὰ γενοῦν κομμάτια,
βροχὴ νὰ πέσῃ καὶ νὰ πνίξῃ
ἀνθρώπους, σπίτια καὶ παλάτια.

Σαράντα μέραις νὰ παλεύουν
τὰ σύννεφα τὰ μακρυνά,
καὶ τὰ νερὰ τῆς γῆς ν' ἀναίβουν
ὡς τὰ ψηλότερα βουνά.

Ἐστὴ γῆ τῆ θαλασσοπνιγμένη
νὰ πλῆθ μόνῃ ἡ κιβωτός μας,
καὶ νᾶν' ἡ ὥρα ἡ ζηλεμένη
τοῦ πειὸ μεγάλου ἔρωτός μας.

Ἄς πέφτουν ἔξω κι' ἄς μουγκρίζουν
τ' ἀστροπελέκια ἀγριεμμένα,
τῆς γῆς τὰ κύματα ἄς ἀφρίζουν
μὲ δράκου στόμα τὸ καθένα.

Τὸ κάθε σύννεφο ἄς ἀδειάζῃ
σάν ποταμὸς πλατύς, κι' ἀκόμα
ἄς πέφτῃ ὁ κόσμος, ἄς βουλιάζῃ
κάτω ἔστην ἄβυσσο τὸ χῶμα.

Μεσ' ἔστην ἀντάρα θὰ διαβαίῃ
ἀγάλια-ἀγάλια ἡ κιβωτός μας,
καὶ θᾶν' ἡ ὥρα ἡ ζηλεμένη
τοῦ πειὸ μεγάλου ἔρωτός μας.

Κι' ὅταν πνιγοῦνε ὅλ' οἱ ἄλλοι,
κι' ὅταν ὁ κόσμος θὰ ταφῇ,
ἡ κιβωτός θὲ νὰ μᾶς βγάλῃ
ἔς τοῦ Ἀραράτ τὴν κορυφή.

Καὶ θὰ προσμένωμε κλεισμένοι
ὡς ποῦ τὰ νέφη νὰ στερέψουν
κ' οἱ ποταμοὶ ἀγριεμμένοι
πίσω ἔς τὰ βάθη των νὰ στρέψουν.

Κι' ὅταν ὁ ἥλιος ὅλος χάρι
θὰ πῆ ἴστα νέφη νὰ σκορπίσουν,
κι' ὅταν ἡ γῆ βγάλῃ χορτάρια
καὶ τὰ πουλιὰ θὰ κελαϊδήσουν,

Τότε θὰ βγοῦμ' εὐτυχημένοι
καὶ θὰ μᾶς χάσῃ ἡ κιβωτός μας,
καὶ θᾶν' ἡ ὥρα ἡ ζηλεμένη
τοῦ πειὸ μεγάλου ἔρωτός μας.

Κάθε γενεὴ θὲ νάχῃ σβύσῃ
ἔς τῆς γῆς τὴν ὄψι τὴν τρανή,
κι' ἀπὸ τοὺς δύο μας θ' ἀρχινήσῃ
καινούργια πλάσι νὰ γενῇ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ.

ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΙΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἐπέστρεψον ἀπὸ μακρὸν ταξίδιον.
Ἦτο Σάββατον. Ἦ πρῶτος, τὸν ὁ-
ποῖον ἐπεσκέψην, ἦτο ὁ φίλος μου
Τάσος. Τὸν πύρα μόνον εἰς τὸ δωμάτιόν
του καὶ ἄθυμον. Ὅτε τὸν ἠρώτησα τὸ αἴ-
τιον τῆς ἀθυμίας του, ἤρχισε νὰ μοῦ δι-
ηγήται τὰ ἀκόλουθα :

Ἐνθυμεῖσαι τὴν ἡμέραν τῆς ἀναχωρή-
σεώς σου ; Ἦτο τετάρτη. Ἐκεῖνο τὸ βρά-
δυ ἀκριδῶς ὑπῆγα εἰς τῆς κυρίας Βερ-
γίδου. Δὲν ἤξευρα πῶς νὰ περάσω τὸν
καιρὸν μου. Μόνος μου ἐστονοχωρούμην.
Εἰς τῆς κ. Βεργίδου ἦτο πολὺς κόσμος,
μεταξὺ τῶν ἄλλων δὲ καὶ ὁ κ. Μουδάς.
Μὲ παρουσίασαν εἰς αὐτὸν καὶ εἶδα ἕναν
ἀνθρώπον σαράντα ἐτῶν, μετρίου ἀνα-

στήματος, μὲ σοβαρὰν φυσιογνωμίαν καὶ
μὲ βαρεῖαν φωνήν.

Ἐνόμιζες, ἅμα τὸν ἐβλεπες, ὅτι δὲν ἡμ-
ποροῦσεν ὁ ἀνθρώπος αὐτός νὰ ἀισθανθῇ
οὔτε χαράν, οὔτε λύπην. Ἄλλ' ὅταν τοῦ
ὠμίλησα καὶ ἐμείναμεν μαζῇ ἀρκετὴν ὥ-
ραν, εἶδα ὅτι ὑπὸ τὸ τραχὺ ἐκεῖνο ἐξώτε-
ρικὸν ἐκρύπτετο εὐαίσθητος καὶ εὐγενὴς
καρδία. Μόνον ὅτι εἶχεν ἰδικόν του τρό-
πον τοῦ ἀγαπᾶν, χωρὶς νὰ ἐξωτερικεύῃ
τὴν ἀγάπην του. Ἦτο νυμφευμένος. Τὴν
γυναῖκά του τὴν ἐλάτρευε. Τὸ ἠννόησα
ἀπὸ τοὺς λόγους του, ἀπὸ αὐτοῦς του τοὺς
τρόπους. Ἐκεῖνη ὁμῶς ἴσως δὲν τὸ ἐγνώ-
ριζεν. Ἦτο φύσις ρεμβώδης καὶ ρωμαντι-
κῆ. Εἶχεν ἀνάγκην ἀγάπης, λατρείας.

Ἐν ᾧ ὅλοι οἱ ἄλλοι ἐσχημάτιζον μικροὺς
κύκλους ἀστεϊζόμενοι ἢ σπουδαιολογοῦν-
τες, ἐγὼ εὐρισκὸν εὐχαρίστησιν εἰς τὴν
μελέτην τοῦ χαρακτῆρος τοῦ ἀνθρώπου
αὐτοῦ. Ἠσθάνομην πρὸς αὐτὸν συμπά-
θειαν, εἶδος φιλίας.

Ἄ ! ἦτο τόσον καλός, τόσον καλός. Αὐ-
τὴν τὴν ἀγαθότητά του ὅταν ἐνθυμοῦμαι,
δὲν ἠμπορῶ νὰ ἠσυχάσω διὰ τὸ κακὸν
ποῦ τοῦ ἐπροξένησα..

Εἰς τὸ μέσον τῆς ὁμιλίας μας ἠκούσα-
μεν ἐξαφνα ἤχους κλειδοκυμβάλου εἰς
τὸ παρακείμενον δωμάτιον. Ἐγὼ ἐσιώ-
πησα ἀμέσως. Δὲν ἐπρόφερα πλῆρον οὔτε
λέξιν. Ὅταν ἐτελείωσε τὸ κομμάτι ἐκεῖνο,
σκύπτει καὶ μοῦ λέγει :

— Σὰς ἀρέσει λοιπὸν πολὺ ἡ μουσικὴ ;
— Ἀπειρώς, τοῦ ἀπεκρίθη.
— Ἐλθετε τότε, μοῦ εἶπε, νὰ σὰς πα-
ρουσιάσω εἰς τὴν κυρίαν, ἡ ὁποία ἐπαιξε.
Εἶναι ἡ σύζυγός μου.

Καὶ μεῦ ὠδήγησε πρὸς αὐτήν.

Ἦτο νέα, μόλις εἰκοσιδύο ἐτῶν, ὑψηλὴ
καὶ λεπτοφυής. Τὸ χρῶμά της ἔκλινεν ὀ-
λίγον πρὸς τὸ μελαγχροινόν. Εἰς τὰς κι-
νήσεις της, εἰς τὸ βᾶδιμά της ἦτο τόσον
χαριτωμένῃ. Ὠνομάζετο Χριστίνα. Ὅταν
ἐπερνοῦσεν ἀπ' ἐμπρός σου, ἀκουσίως τὴν
ἠκολούθεις μετ' ὃ βλέμμα. Ὠμοίαζε μετ' ὃ
συμβαθὲς φῶς μερικῶν ἀστρῶν, τὰ ὁποῖα
μεταξὺ τόσων χιλιάδων, ἐξασκοῦσιν ἰδιαι-
τέραν ἐπιρροήν, εἶδος μαγείας, εἰς τὴν
φαντασίαν τοῦ ἀνθρώπου.

Ὠμιλοῦμεν περὶ μουσικῆς, περὶ χο-
ροῦ, δὲν ἐνθυμοῦμαι πλὴν τὶ ἄλλο. Ἐγνώ-
ριζε νὰ οἶξῃ ὅλα τὰ ζήτήματα μετ' ὃ λε-
πτὸν τῆς γυναικὸς αἰσθημα.

Μόλις εἰς τὴν μίαν μετὰ τὰ μεσάνυκτα
ἤρχισαν νὰ διαλύωνται. Ἐγὼ ἤμην ἀπὸ
τοὺς τελευταίους. Ὁ κ. Μουσῆς μ' ἐπρο-
σκάλεσε καὶ εἰς τὰς ἰδικὰς τῶν ἐσπερίδας.
Ἐγὼ ἐδέχθην καὶ τὸν νύχαριστήσα.

Ἐβλεπόμεθα ὅλοι τακτικὰ πότε εἰς τοῦ
ἐνός, πότε εἰς τοῦ ἄλλου τὸ σπῆτι. Ἐπερ-
νοῦσαν ἔτσι τόσον εὐχάριστα αἱ φθινοπω-
ριναὶ νύκτες! Ὅλοι εἶχομεν γίνεαι πολὺ οἰ-
κετοί. Ὠνόμαζον τὸν κ. Μουσῆν ἀπλῶς κύ-
ριον Ἀρτείδην καὶ ἐκείνην κυρίαν Χρη-
στίναν. Ἡὐχαριστοῦμεν νὰ ὀμιλῶ μαζῆ
της, διότι ὀμιλοῦσε τόσον ὠραῖα καὶ εἶχε
τόσον συμπαθῆ φωνήν. Ὅταν ἐχρειάζετο
κάποτε δεῦτερον διὰ τὴν ἐκτέλεσιν ἐνός
τεμαχίου εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον, ἐπρο-
σκαλοῦσεν ἐμέ, διότι ἐγὼ ἤμην ὁ ἐπιτη-
δειότερος. Ὅταν ἐπαιξε μόνῃ, συνειθίζα
νὰ στέκωμαι πλὴσιόν της καὶ νὰ στρέφω
τὰ φύλλα τοῦ βιβλίου. Εἶχα πάντοτε αὐ-
τὴν τὴν συνήθειαν. Ἐνόμιζα ὅτι ἀπελάμ-
βανα τὴν μουσικὴν περισσότερον ὅταν ἤ-
μην πλὴσιόν τοῦ ὄργάνου.

Γρήγορα, πολὺ γρήγορα, ἠσθάνθην τὴν
γοπτεῖαν, τὴν ὁποῖαν ἐξήσκει ἡ Χριστίνα
ἐπάνω μου. Ἐνα βράδυ ἦτον ἀδιάθετη
καὶ δὲν ἦλθεν εἰς τῆς κ. Βεργίδου. Ἐκει-
νη ἡ βραδεὶά μοῦ ἐφάνη ἀνοστή. Ἐλαβα
καὶ ἐγὼ μέρος εἰς τὸ χαρτοπαίγνιον, ἐν
ᾧ ποτὲ σχεδὸν δὲν ἐπῆγαινα εἰς ἐκείνην
τὴν αἰθουσαν ὅταν ἡ Χριστίνα ἦτον ἐκεῖ.
Ὅταν τὴν ἐπανεῖδα μετὰ δύο ἡμέρας,
ἠσθάνθην τόσον εὐτυχίαν. Ἐπεζήτησαν τὸ
βλέμμα της ὡσάν νὰ ἦθελα νὰ ἐξασφαλίσω
τὴν ἀγάπην της. Ἐτσι, συχνὰ συναντοῦ-
σεν ἡ ματιά μου τὴν ἰδικὴν της ματιά.

Μία ἐξαιρετικὴ περίστασις συνέτεινε
διὰ νὰ λάβω ἀκόμη περισσοτέραν συμπά-
θειαν πρὸς τὴν Χριστίαν. Ἐνα ἐσπέρας,
ἐν ᾧ ἐχορευόμεν ἐν ἀπὸ τὰ μεθυστικὰ ἐ-
κεῖνα βάλς, ἐξαφνα μοῦ λέγει μετ' ἰκετευ-
τικὴν φωνὴν νὰ σταματήσωμεν. Ἐνομι-
σα ὅτι εἶχε κουρασθῆ καὶ τῆς ἐδοσα ἀμέ-
σως ἕνα κάθισμα. Τὴν εἶδα τότε ποῦ ἐ-
βαλε τὸ χερὶ της εἰς τὴν καρδίαν της,
καθὼς ὅταν θέλωμεν νὰ καταστείλωμεν
ἕνα πόνον.

Ἡ πτωχὴ ἐπασχε...

Καὶ ὅταν ἐγὼ ἀνήσυχος τὴν ἠρωτοῦσα
τὶ ἔχει, ἀδὲν εἶνε τίποτε, μοῦ λέγει. Θὰ
περάσῃ. Ἀδὲν ἐπρεπε νὰ χορεύω. Ὁ ἰατρὸς

μοῦ τὸ ἔχει ἀπηγορευμένον...

Ἐμείνα ἔτοι πλὴσιόν της ὡς τὴν ὥραν
ποῦ ἀνεχώρησε. Ἀπ' ἐκείνην τὴν ἐσπέ-
ραν οὔτε στιγμὴν ἐπαύσα νὰ τὴν συλλο-
γίζωμαι.

Τὴν ἠγάπησα μετ' ὅλην τὴν δύναμιν τῆς
καρδιάς μου ἠσθάνομην νὰ χύνεται εἰς
τὴν ζωὴν μου τόση εὐχαριστήσις. Ἤμην
τότε ἱκανὸς νὰ ἐπιχειρήσω τὸ δυσκολώ-
τερον, τὸ πλὴν ἐπικίνδυνον ἔργον. Ἐνό-
μιζα ὅτι ὁ ἔρως αὐτὸς μοῦ ἐδίδε ζωὴν,
μοῦ ἐδίδε δυνάμεις, ὅτι μοῦ ἐχάριζε καρ-
διὰ παιδικὴ διὰ ν' ἀντικρύξῃ ὅλα μετ' ὃ θάρ-
ρος καὶ νὰ σκορπᾷ παντοῦ καλωσύνην.
Τί εὐμορφο, τί γλυκὺ αἰσθημα ἐδιόλαξεν
ὁ οὐρανὸς γιὰ νὰ γελᾷ τὰ πλάσματά του
καὶ νὰ μᾶς κἀνῃ νὰ ἀλσμονοῦμε μετ' αὐτὸ
ὅλα μας τὰ βράσανα...

Μὰ εἶναι γρηγορὸν ὅσον μεγαλειότερα εἶναι
ἡ εὐτυχία μας ἐδῶ κάτω, τόσον γρηγορώ-
τερα νὰ ὀδύνην...

Ἐτοι, ἠσθάνθην ἐξαφνα μιὰ μέρα κἀτι
σάν νὰ ἐκρύωνεν ἡ καρδιά μου. Ἐβρέθηκα
στὴ στιγμὴ ἐκείνη ποῦ κάθεται ξαπλω-
μένος μετ' ἄπειρη ἀπόλαυσι στὸ πράσινον
χορτάρι καὶ γύρω ξανοίγει ὅλη ἡ εὐμορ-
φία τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῶν βουνῶν καὶ κον-
τά σου τὰ ἄνθη χύνουν τὴ μεθυστικὴν μυ-
ρωδιά των καὶ μουρμουρίζει τὸ ποταμάκι
παρακάτω καὶ γεμίζουν τὴν καρδίαν χίλια
γλυκὰ ὄνειρα καὶ ἐξαφνα βλέπεις κοντά-
σου ἕνα φεῖδι μετ' ὀγκωμένο τὸ κεφάλι, ἔ-
τοιμο νὰ πηδῆξῃ ἐπάνω σου. Τὸ φεῖδι
αὐτὸ ἦτον ἡ σκέψις τοῦ καταπέδου τὴν
ἐμπιστοσύνην τοῦ συζύγου της καὶ πε-
ριεφρόνου τὴν φιλίαν του.

Τότε ἠθέλησα νὰ μείνω ἀδιάφορος, νὰ
νικήσω τὸ πάθος μου. Ὅταν τὴν ἐπανεῖ-
δον, τὰ ἐλπομόνησα ὅλα. Ἄ, διατί, ὅταν
τὴν ἠένιζα αἰφνης εἰς τοὺς ὀφθαλμούς,
δὲν ἀπέστρεφεν ἐκείνη τὸ ὄψευτικὸν
βλέμμα της; Διατί, ὅταν ἐμένομεν κατὰ
σύμπτωσιν μόνον, ὅταν σιωπᾷ καὶ ἐκείνη
ὅπως ἐσιωποῦσα καὶ ἐγὼ; Τότε ἐξεχείλι-
ζεν ἡ καρδιά μου ἀκράτητη. Δὲν ἠμπο-
ροῦσα νὰ βασταχθῶ. Καὶ ὅσῳ περνοῦσεν
ὁ καιρὸς, τόσῳ περισσοτέραν θέσιν κατε-
λάμβανεν εἰς τὴν ζωὴν μου. Ἐπρεπε νὰ
τὴν ἴδῃς νὰ περιπατῆ, νὰ τὴν ἀκούσῃς
νὰ σοῦ ὀμιλῇ... Ἴσως τότε θὰ μετ' ἐδι-
καίονες.

Τότε ἤρχισα νὰ ἀποφεύγω ἐκείνον. Δὲν
ἠμποροῦσα νὰ ἀντικρύσω τὸ βλέμμα του,
νὰ σφίξω τὸ χερὶ του. Ἐνόμιζα ὅτι θὰ
μετ' ἐσπέρειεν εἰς χίλια κομμάτια κάθε
του λέξις, κάθε του ματιά· ὅτι θὰ τοῦ ἐ-
λέγα μετ' ὃν τόνον τῆς φωνῆς μου, μετ' ὃς
τρόπος μου: εἶμαι ἔνοχος, ὑπονομεῖω
τὴν εὐτυχίαν σου, προδίδω τὴν φιλίαν,
τὴν ὁποῖαν μοῦ ἐπρόσφερες. Καὶ ἐδιδό-
μεθα καὶ οἱ δύο εἰς τὸ πάθος μας καὶ ἀ-
φίναμεν τὴν καρδίαν μας νὰ τρέφεται μετ'
τὸν ἔνοχον αὐτὸν ἔρωτα. Ἡναγκαζόμεν
νὰ ἐφευρίσκω ψεύδη, νὰ πλάττω ἱστορίας
ὅλας δι' ὅλου ἀνυπάρκτους, διὰ νὰ δι-
καιολογῶ τὴν ἀπομάκρυνσίν μου ἀπὸ τὰς
συναναστροφάς των. Ἐπειτα ἐζητοῦμεν
χίλια ἄλλα μέσα διὰ νὰ βλέπωμεθα, μετ' ὃν
φόδον ἐκείνον μήπως προδοθῶμεν, μετ' ὃ
καρδιοκτύπι ἐκείνο μετ' ὃ ὁποῖον ζῆ διαρ-
κῶς ὁ ἔνοχος.

Καὶ ὅμως εἶχα τὸ θάρρος νὰ τὴν ἀπο-
φεύγω. Ἐπαύσα νὰ πηγαίνω ὀπισθ' ἠτο
δυνατὸν νὰ τὴν συναντήσω. Οὔτε εἰς τὰ
φιλικὰ σπῆτια ποῦ ἐσύχναζεν, οὔτε εἰς τὸ
ἰδικόν της. Καὶ ἤμην εὐχαριστῆνός ἀ-
ἀπέναντι τῆς θυσίας, τὴν ὁποῖαν ἐπέ-
βαλλα εἰς τὸν ἑαυτὸν μου. Ἄλλ' ἡ εὐχα-
ριστήσις ἐκείνη ἦτο προσωρινή. Ἐμνε
κενὴ ἡ ζωὴ μου. Συχνά, κάθε στιγμὴν,
μοῦ ἤρχετο ἡ σκέψις: τί νὰ κάμῃ. Διατί
νὰ σοῦ τὸ κρῦψω; Ἐζήτησα νὰ ἐξαλείψω
τὴν εἰκόνα της ἀπὸ τὴν φαντασίαν μου
μετ' ὃ τὴν εὐθυμίαν ποῦ φέρει ἡ μέθη. Τί-
ποτε, τίποτε δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ μετ' ὃ
κάμῃ νὰ τὴν ἀλσμονοῦσω. Ἴσως μακρὰ ἀ-
πουσία ἀπὸ τὰς Ἀθήνας θὰ μοῦ ἐδίδε
τὴν δύναμιν νὰ ἀντικρύσω τὸν κίνδυνον
μετ' ὃ ψυχρότητα, μετ' ὃ ἀδιαφορίαν. Ἀλλ' ἐδῶ,
εἰς τὴν ἰδίαν πόλιν, εἰς τὴν ἀτμοσφαιραν
ποῦ ἀνέπνεεν ἐκείνη, δύο βήματα μόνον
μᾶς ἐχώριζον ἠσθάνομην καθ' ἡμέραν
ὅτι ἡ καρδιά μου ἐλύετο. Ἄ, διατί νὰ
πλασθῶ ἔτσι μετ' ὃσον ἀνίσχυρη θέλησι;

Μίαν ἡμέραν περιπατοῦσα μόνος εἰς τὸ
Ζάππειον, κατὰ τὴν λεωφόρον Ὀλγας.
Ἤμην κουρασμένος καὶ ἐκάθησα. Ἐκεῖ,
μετ' ὃ τὴν εὐμορφίαν τῆς φύσεως, ἐπανε-
φερα μίαν πρὸς μίαν εἰς τὴν φαντασίαν
μου ὅλας τὰς περιστάσεις τοῦ ἐρώτός μου.
Τὴν ἀνεπόλουν τόσον ὠραίαν, τόσον συμ-
παθῆ, μετ' ὃ τὴν ἀπειρον ἐκείνην χάριν της.
Εἶδα τὸν ἑαυτὸν μου μόνον καὶ ἤρχισα
νὰ αἰσθάνωμαι ὅλην τὴν πικρίαν τῆς μο-
νώσεως. Ἄ, τίποτε στὸν κόσμον δὲν εἶναι
τόσον πικρὸν ὅσον μία τοιαύτη στικμὴ.
Ἐξαφνα ἤκουσα ὄρθρον ἀμάθης Ἐστρε-
ψα νὰ ἴδω ἦτον ἡ Χριστίνα. Μία μα-
τιά, καὶ τὸ ἀμάξι ἐπέρασε. Ὅμως, τὸ πα-
ρετήρησα καλῶς, δὲν ἠμπόρεσε νὰ κρα-
τήσῃ ἐν κίνημά της. Καὶ εἰς ἐκεῖνο τὸ
βλέμμα της πόσα πράγματα δὲν ἐδιόλα-
σα... Ἐὰν ἐφαίνετο ἀδιάφορος... Ἄλλ' ἐν-
θυμεῖσαι; Σοῦ εἶπα ὅτι ἡ Χριστίνα ἦτο
φύσεως ρωμαντικῆς. Ὅλη ἡ ψυχὴ της μετ'
τὸ ἐρωτικὸν παράπονον ἦτο ζωγραφισμένη
εἰς τὰ ὠραῖά της, τὰ περιπαθῆ μάτια.

Τὴν ἴδια βραδυὰ εὐρισκόμην ἐκεῖ, πλὴ-
σιόν της, τῆς ἦνοιξα τὴν καρδίαν μου καὶ
ἐλπομονοῦσαμεν καὶ οἱ δύο κατὰ τὰς γλυ-
κειάς αὐτὰς στιγμὰς τὴν πικρίαν τοῦ χω-
ρισμοῦ.

Σοῦ τὰ λέγω ἕνα πρὸς ἕνα, στιγμὴν
πρὸς στιγμὴν, διὰ νὰ ἴδῃς πόσον ὑπέφε-
ρα πρὶν ὑποκύψω. Νὰ καταλάβῃς ὅτι
ἐπρεπε νὰ ἤμην ἀπὸ πέτρα διὰ νὰ κρα-
τηθῶ.

Ἀπὸ τότε ἀρχίζει μία ζωὴ ὅλη πάθος.
Τὸ πρῶτ', ὅταν ἦνοιγα τὰ μάτια μου, ἡ
πρῶτη μου σκέψις ἦτον ἡ Χριστίνα, ἡ
πρῶτη λέξις ποῦ ἤρχετο εἰς τὰ χεῖλην μου
ἦτο τὸ ὄνομά της. Δὲν ἠμπορῶ νὰ σοῦ
περιγράψω πόσα πράγματα ἠσθάνομην.
Πῶς ὁ ἔρως τῆς Χριστίνας μετ' ὃ καμε γεν-
ναῖον, ἐλεήμονα, ἔπειτα ἐγῶιστήν, πῶς
ἐπλημμύριζεν ἡ χαρὰ τὸ στήθος μου,
πῶς ὅλα ἐνόμιζον ὅτι γύρω ἐπλάσθησαν
χάρην τῶν ἐραστῶν μόνον· οὔτε ἐπῆγαι-
νεν ὁ νοῦς μου εἰς τὴν ἐλαχίστην θλιβε-
ρὰν σκέψιν. Ὅλα γύρω μου ἦσαν χαρὰ,
φαιδρότης, μετῶταμα. Ἐρρηπτόμεθα καὶ
οἱ δύο ἀπλήστως εἰς τὸ πάθος μας καὶ
ἐλπομονοῦμεν. Ἐὰν κάποτε μᾶς ἐνθύμη-

ζε κατὰ τὴν ἐνοχίαν μας καὶ ἐστιάζετε ὁ οὐρανός μας, τοῦτο διήρκει μίαν στιγμὴν καὶ ἡ σκέψις ἐκείνη ἐπνίγετο ὑπὸ τὸ φίλημα. Καὶ αὐτὰ ἀκόμη αἱ περισσότερα συντέτεινον εἰς τὸ νὰ τρέψωσιν ἐτι μᾶλλον τὸ ἀτύχως αὐτὸ πάθος. Ὅταν συνέβαινε νὰ μὴ τὴν ἴδω, δὲν ἤξευρα τί νὰ κάμω. Ἐπλανώμην εἰς τοὺς δρόμους, ἐπανεφέρων χιλιάρικς τὰ ἴδια πράγματα εἰς τὴν φαντασίαν μου, ἐπλάττον νέα σχέδια πῶς νὰ μὴ λείπῃ οὔτε μία ἡμέρα χωρὶς νὰ τὴν ἴδω, καὶ ἐπερίμενα τὴν ἐπαύριον ἀνυπομόνως. Μὲ πόσῃν χαρὰν ἐπαναβλεπόμεθα τότε!

Ἄ, ἐνόσφ εἴμεθα ὑπὸ τὸ κράτος τῶν παθῶν, νομίζομεν ὅτι ἐκεῖ μόνον ἐγκτεταί ἡ νεότης μας, ἡ ζωὴ, ἡ ὕπαρξις μας ὅλη. Καὶ ἂν πάσχωμεν, πάσχομεν εὐτυχχεῖς. Ἦώρα βλέπω ὅτι πᾶσα ἐντύπωσις τῆς νεότητος, πᾶς ἐνθουσιασμός καὶ πόθος μας, ὁ ὁποῖος τότε μᾶς ἔφερε τὴν μεγαλειτέραν χαρὰν, τὰς ἡδονικωτέρας συγκινήσεις, ἀνοίγει καὶ μίαν πληγὴν εἰς τὸ στήθος μας καὶ στάζει τὸ αἷμά μας σταγὼν πρὸς σταγόνα...

Ἀπο τὴν βραδείᾳ ἐκείνῃ τοῦ χοροῦ δὲν τὴν ἴκουσα ποτὲ νὰ παραπονεθῆ διὰ τὴν ὑγίαν της. Δὲν εἶχα ὅμως ἀσμονῆσαι τὴν ἐντύπωσιν ποῦ μοῦ εἶχε κάμει τότε καὶ συχνὰ τὴν ἠρωτοῦσα πῶς εἶναι. Ἐκείνη μοῦ ἀπαντοῦσε μὲ ἓνα χαμόγελο, ποῦ ποτὲ δὲν θὰ τὸ ἀσμονήσω.

Μίαν ἡμέραν, εἰς τὰς 4 ὥρας τὸ ἀπόγευμα, μόνον εἰς τὴν μικρὰν αἰθούσαν, ὅπου συχνὰ κατεφεύγομεν, ἐπλάττομεν χίλια ὄνειρα εὐτυχίας καὶ ἀπολαύσεως. Ἐνηγκαλισμένοι, ἐζητοῦσαμε τὴν ἐκφρασιν τοῦ ἔρωτός μας εἰς ἓν μακρὸν φίλημα. Ἐξήσθη ἡ θύρα καὶ παρουσιᾶθη ὁ σύζυγός της. Εἶχεν ἀναχωρήσει τὸ πρωὶ εἰς Κόρινθον διὰ τρεῖς ἢ τέσσαρας ἡμέρας καὶ ἐπέστρεφεν ἀπροσδοκῆτως ἐκείνῃ τὴν ὥραν. Εἰς τὴν θέαν του ἡ Χριστίνα ἐλιποθύμησε. Ἐγὼ ἠθέλησα νὰ τὴν βοηθῶ. Ἐξέυρεις τί μοῦ εἶπε τότε; Πηγαίνετε. μὴ φοβεῖσθε. Ἐγὼ θὰ τὴν περιποιηθῶ.

Ἐφῆγα ταπεινωμένος ἀφ' ἑνός, καὶ ἐξ ἄλλου φοβούμενος διὰ τὴν Χριστίαν. Ἐδκεπτόμην ὅτι μίᾳ λιποθυμίᾳ ἴσκει νὰ φέρῃ τὸν θάνατον. Ἀχ! οἱ φόβοι μου ἐπληθύνθησαν. Ἐκείνη ἦτον ἡ τελευταία μας συνέντευξις.

Εἶχον παρέλθει δύο ἐβδομάδες καὶ ἡ λύπη μου εἶχε γίνει ἡπιωτέρα, ὅτε μίαν ἡμέραν συνάντησα καθ' ὁδὸν τὸν κ. Ἀριστείδην. Ἐκείνος δὲν μὲ εἶδε. Ἦτο πολὺ καταβεβλημένος. Ἡ πικρία ἦτα ζωγραφισμένη εἰς τὸ πρόσωπόν του. Αὐτὴ ἡ συνάντησις μοῦ ἔκαμε τόσῃν ἐντύπωσιν Ἡσθάνθην ὅλον τὸ κακὸν, τὸ ὁποῖον εἶχα προξενήσει εἰς τὸν ἄνθρωπον αὐτόν. Ἡ θέλησα νὰ τὸν ἱκανοποιήσω τοῦλάχιστον, εἰάν εἶνοι δυνατόν νὰ ὀνομασθῆ αὐτὸ ἱκανοποίησις. Ἐπῆγα τὸ ἴδιο βράδυ καὶ τὸν πύρα. Τοῦ εἶπα ὅτι ἡ Χριστίνα δὲν ἦτον ἐνόχος, ὅτι ἦτον ἀθάνα, ὅτι ἡ πρὸς αὐτὸν ἐκτίμησις της, ἡ σκέψις τοῦ καθήκοντος τὴν εἶχον σώσει. Μὲ ἴκουσεν ὡς ἀποβλάκωμένος ἐκ τῆς λύπης καὶ ἐδκεπτόμην ἔπειτα πόσον τὴν εἶχεν ἀγαπήσει. «Εὐ-

χαριστῶ», μοῦ εἶπεν ἐπὶ τέλους. «Ἀλλὰ δὲν θὰ ἠμπορέσω ποτὲ νὰ σὲ ὀνομάσω φίλον μου. Πήγαινε νὰ καμαρώσῃς ὁτὸ κρῦο χῶμα τὸ θῦμά σου».

Ἄ, ποτὲ, ποτε δὲν θὰ ἀσμονήσω μὲ πόσῃν πικρίαν ἐπρόφερον αὐτὰς τὰς λέξεις.

Ἐκτοτε νομίζω ὅτι ἀπέβαλα ὀλίγον βάρος τοῦ στήθους μου, διότι ἐμετρίασα μὲ τὸ ψεῦδός μου τὴν θλίψιν ἐκείνου, τοῦ ὁποῖου εἶχα κλέψει τὴν εὐτυχίαν.

ΚΙΜΩΝ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ

ΥΠΝΟΒΑΣΙΑ

(Ἐκ τῆς περὶ Ζωϊκοῦ Μαγνητισμοῦ ἀξιολόγου μελέτης τοῦ ἱατροῦ κ. Ν. Καλικούνη, τῆς δημοσιευθείσης ἐν τῷ 3 φυλλαδίῳ τοῦ Πάρνασσου, ἀποσπῶμεν τὰ ὀλίγα ταῦτα περὶ Ἐπνοβασίας χάριν τῶν ἀναγνώστων ἡμῶν.)

Ἡ μὴ τῆς φυσικῆς ὑπνοβασίας ἐχοίμεν καὶ τὴν οὕτως εἰπεῖν τεχνητὴν. Ἡ κατάστασις αὕτη εἶνε ἡ ἐλαφρότερα τῶν ὑπνωτικῶν φάσεων παραγομένη εἴτε εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἐν τῇ ὑπνωτίσει, εἴτε ἐκ μεταβάσεως ἐκ τῆς καταληψίας διὰ προστριβῆς, ὡς εἴπομεν, τοῦ δακτύλου μας ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ ὑπνωτισμένου.

Ὁ ἐν ὑπνοβασίᾳ διατελὼν οὐδὲν παρσιδιάζει τὸ φυσιολογικῶς ἐκτακτὸν κατὰ τὸ φαινόμενον. Ὁμιλεῖ, ἀκούει, ἀπαντᾷ εἰς ἐρωτήσεις, κινεῖται, ἐν ἐνὶ λόγῳ ἐκλαμβάνει τις τοῦτον ἐκ πρώτης ἀπόψεως ὡς διατελοῦντα ἐν ἐγρήγορσει. Καὶ ἐν τούτοις τὸ κατὰ τὸ φαινόμενον ὑγιὲς τοῦτο ἄτομον εὐρίσκειται, ὡς θὰ ἴδωμεν, εἰς λίαν ἐκρυθμὸν φυσιολογικὴν κατάστασιν ὑπὸ σωματικῆν καὶ ψυχικὴν ἐποψιν.

Ζῆ μὲν, κινεῖται, ἀκούει, ὀμιλεῖ, ἀνευ ὁμῶς αὐτοδοουλίας τινός, ἀνευ συνειδήσεως τινός, ὅπως μηχανικῶς τὸ ἐρωτᾷ τε π. χ. ποῦ εὐρίσκειται; ποῖος εἶνε; ἀγνοεῖ ἐντελῶς. Ἐν ἄλλοις λόγοις ἡ λειτουργία τοῦ ἀνωτάτου κέντρου, ἡ συνειδήσις τοῦ ἐγὼ, εἶνε ἐσθεσμένη. Ἀφυπνιζόμενον δὲ δὲν ἐνθυμεῖται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οὐδὲν ἐξ ὧσων ἐπραξε· παρετηρήθη ὁμως ἐν τούτοις ὅτι εἰς πολλὰς περιπτώσεις διατηρεῖται ἡ μνήμη.

Εἰς ὁμοίαν λειτουργικὴν παῦσιν εὐρίσκειται ἐνταῦθα ἡ αἰσθησις τοῦ πόνου. Νυγμοί, καυτηριάσεις κλπ. ἐρεθισμοὶ ἐπὶ τοῦ δερματος δὲν γεννῶσι τὴν παρά μικρὰν ἀλγηδόνα. Ἀντιθέτως ὁμως πρὸς τὰς λειτουργικὰς ταύτας ἐσθεσεις, ἄλλαι τῶν αἰσθήσεων εὐρίσκονται εἰς ἐντονωτάτην, ὡς θὰ ἴδωμεν, διέγερσιν.

Εὐαίσθησις τῆς ἀφῆς. Πᾶς ἐρεθισμός καὶ ἐλαφρότατον ἀκόμη φύσημα εἰς ἀπόστασιν 2—3 μέτρων ἐπὶ τοῦ δερματος εἶνε τὰ μέγιστα αἰσθητὸν καὶ προκαλεῖ ἐπιπολαίους μυικὰς συσπάσεις.

Τῆς ἀκοῆς. Ἀποβαίνει καὶ αὕτη δευτάτη. Τὸ ἐν ὑπνοβασίᾳ ἄτομον ἀκούει π. χ. τὸ τικ-τάκ τοῦ ὄρολογίου εἰς ἀπόστασιν 2 καὶ πλεον μέτρων.

Τῆς ὀράσεως. Ὁραμαδία εἶνε καὶ ἡ ἐντασις τῆς ὀπτικῆς λειτουργίας, ἥτις ὡς καὶ ἡ τῆς ἀκοῆς εἶνε καὶ ἐνταῦθα φυσικὴ μόνον οὐχὶ ὁμως ψυχικὴ, τ. ἔ. τὸ ἐν ὑ-

πνοβασίᾳ ἄτομον ἀκούει, βλέπει, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ ἀναγνωρίσῃ τί εἶνε ἐκεῖνο ὅπερ βλέπει ἢ ἀκούει.

Ἀναφέρομεν τὸ ἀκόλουθον πείραμα, ὅπερ ἐξετέλεσαμεν ἐν Παρισίοις εἰς τὴν οἰκίαν μας, διὰ νὰ λάβῃ τις ἰδέαν μέχρη ποίου βαθμοῦ δύναται νὰ φθάσῃ ἡ ὀπτικὴ ὑπερδιέγερσις ἐν ὑπνοβασίᾳ. Τὸ πρὸς πειραματισμὸν ὑποκειμενον ἦτο ἡ γυνὴ (Esther) ἔφ ἡς ὁ κ. Luys ἐτέλεσε τόσα ὄρατᾶ πειράματα. Κοιμήσου, τῇ λέγομεν, καὶ ἰδοῦ τὴν ἀκαριαίως βιθισθεῖσαν εἰς ληθαργίαν. Τὴν μεταφέρομεν ἀκολουθῶς διὰ τῶν σημειωθέντων τρόπων εἰς κατάστασιν ὑπνοβασίας. Διὰ ὀνομάκτρου τότε περιτυλιχθέντος κλειομεν τοὺς ὀφθαλμούς της ἐντελῶς, εἰς τρόπον ὥστε ἦτο ἀδύνατον δι' ἓνα ἐν ἐγρηγόρσει διατελοῦντα νὰ διακρίνῃ κἂν τὸ φῶς τῆς ἡμέρας· τῇ δίδομεν εἶτα ἐφημερίδα καὶ τῇ παραγγέλομεν νὰ ἀναγῶσῃ, οὔτω κεκλεισμένων τῶν ὀφθαλμῶν της. Ἐξεπλάγηνμεν βλέποντες αὐτὴν ἀναγινώσκουσαν! Μεταβάλλομεν τὸ πείραμα ἀκολουθῶς εἰς δυσκολώτερον σημειον· ἀφαιροῦμεν τ. ἔ. τὴν ἐφημερίδα ἐκ τῶν χειρῶν της καὶ κρατοῦμεν ταύτην παραπλευρῶς τῶν ὀφθαλμῶν της, παύει αὕτη πρὸς στιγμὴν τοῦ ἀναγινώσκειν. Τὴν διαβεβαιοῦμεν ὅτι κρατεῖ εἰς χεῖράς της τὴν ἐφημερίδα καὶ τῇ ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι πρέπει νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἀνάγνωσιν. Περιεργότατον φαινόμενον! Καὶ ἡ διαταγὴ μας αὕτη ἐξελεσθη. Ἐνῶ ἡμεῖς ἐκρατοῦμεν τὴν ἐφημερίδα πλάγιως τῶν ὀφθαλμῶν της, ἐκείνη νομίζουσα ὅτι εἶχε ταύτην εἰς χεῖράς της ἐπανελάβε τὴν ἀνάγνωσιν συνεχίζουσα τὴν περικοπήν, εἰς ἣν εἶχε σταματήσει. Ἐννοεῖται ὅτι δὲν ἐπεμείναμεν πολὺ εἰς τὸ λεπτότατον τοῦ το πείραμα, ἐκ φόβου ἐνδεχομένης διαταραχῆς εἰς τὸ ὀπτικόν της νεῦρον. Ἀνοῖξαντες μετὰ ταῦτα τοὺς ὀφθαλμούς της παρετηρήσαμε μόνον ζωρὰν ὑπεραιμίαν τῶν ἐπιπεφυκῶτων, ἥτις παρήλαθε ταχέως. Πλεῖστα τοιαῦτα πειράματα ἐξετέλεσαν ὁ κ. Luys καὶ ἄλλοι.

Ἡ μνήμη καὶ ἡ φαντασία δὲν εἶνε ἐπίσης ἀμέτοχοι τῆς λειτουργικῆς ταύτης ὑπερδιέγερσεως ὡς θὰ ἴδωμεν εἰς τὰ σχετικὰ πειράματα. Ἐποβολή (Suggestion). Ἡ φάσις αὕτη τῆς ὑπνοβασίας εἶνε καὶ ἡ κυρίως κατάλληλος διὰ τὴν λεγομένην ὑποβολήν, περὶ ἧς θὰ ἐπανελάβωμεν ἐκτενέστερον. Τὸ ἐν ὑπνοβασίᾳ ὑποκειμενον εἶνε ὑπὸ τὴν ἀπόλυτον κυριότητα τοῦ ὑπνωτιστοῦ. Δύναται νὰ τῷ ἐγχαράξῃ οἷας δῆποτε οὔτος θελήσῃ ἐντυπώσῃς καὶ τὰς παραδοξοτέρας ἀκόμη, τὸ δὲ ἐν ὑπνοβασίᾳ ἄτομον, ἐρμαιον οὔτω τοῦ πειραματιστοῦ, ὑπακούει, πιστεύει, ἐκτελεῖ εὐκόλως, ἢ τὸ πολὺ μετὰ τινα ἀντίστασιν τὰς διατάγας τοῦ ἀπολύτου αὐτοῦ κυρίου, ὅστις εἶνε ὁ ὑπνωτιστής. Δύναται τέλος νὰ ἀλλάξῃ διὰ τῆς ὑποβολῆς καὶ αὐτὴν τὴν προσωπικότητα τοῦ ἐν ὑπνοβασίᾳ διατελοῦντος. (Ἐντεῦθεν συμπεραίνει τις ὀπόσαι καὶ ὁποῖαι δυσάρεστοι συνέπειαι δύνατον νὰ προκύψουν ἐκ τῶν ἐκμεταλλευομένων κακοδοῦλως τὸν ὑπνωτισμὸν καὶ ὀπόσον εἶνε κατὰ συνέπειαν ἡ σπουδαιότης τοῦ ζητήματος τούτου ὑπὸ ἱατροδικαστικῆν ἐποψιν, περὶ ἧς δὲν πρόκειται ἐνταῦθα.)